

[Lone Dybkjær]

Jeg synes, at vi principielt skal diskutere, om der skal være pension efter en ægtefælle eller der ikke skal. Vi ved, at der i dag i hvert fald i langt de fleste pensionskasser er en eller anden form for pensionsordning efter en ægtefælle, og at der i øvrigt for dem, der ikke har nogen ægtefælle, er lavet en særlig ordning med et engangsbeløb.

Med dette vil jeg sige – og det er på linje med det, fru Lilli Gyldenkilde sagde i denne sammenhæng – at jeg synes, vi skal samle oplysninger ind om de eksisterende pensionsordninger, om, hvilke regler man har dér, og så synes jeg, man skal lægge sig efter dem. Det betyder også, at jeg ikke er enig i den model, regeringen har skitseret, og derfor mener jeg, at vores udgangspunkt i de kommende forhandlinger vil være noget, der minder om de eksisterende pensionsordninger. Det er på det grundlag, vi vil diskutere det. Med andre ord: Skal man eller skal man ikke have en ægtefællepension?

Jeg kan godt se, at det er meget dramatisk, hvis der ikke er en ægtefællepension. Og hvis man skal have den, hvordan skal den så udformes? Det er det, vi kan finde frem til ved at se på andre eksisterende ordninger. På denne baggrund skal jeg ikke gå nærmere ind i regeringens forslag, der trods alt er et underligt mismask. Det kan godt være, at noget af det skal være der, for der er tale om nogle ordninger, som vi er nødt til at videreføre. Det er også muligt, at vi er nødt til at lave nogle overgangsordninger, men det, det drejer sig om, er også principielt at finde frem til nogle brugbare fremtidige ordninger, der ikke adskiller sig fuldstændig fra, hvad der i øvrigt eksisterer på arbejdsmarkedet.

Glønborg (KRF):

Det har virkelig glædet mig at se, at regeringen og Socialdemokratiet er enige om noget; den oplevelse er vi ikke forvænt med i disse dage. Og så er man endda enige om mindst to ting, nemlig at i år skal der gøres noget ved ATP's ægtefællepensionsregler, og at der uændret skal bruges cirka 12 pct. af udbetalingerne til formålet. Jeg vil skynde mig at tilslutte mig enigheden på disse to felter, men vil gerne sætte streg under »cirka«. Vi er forhandlingsvillige med hensyn til størrelsen, og jeg lyttede med interesse til fru Lilli Gyldenkildes indlæg på dette felt.

Opblødningen af 62-års-grænsen og kravet om 10 års forudgående ægteskab er vi også helt med på. Og vi kan sige, at det meste af det, som regeringen og Socialdemokratiet er enige om, er vi også med på. Der er uenighed mellem regeringen og Socialdemokratiet om, hvor meget man skal tilgodese de yngre. Kristeligt Folkeparti har megen forståelse for det problem, som opstår, når man i en ung alder bliver alene, og vi mener også klart, at vi fra samfundets side skal prøve på at hjælpe mennesker igennem den vanskelige situation, som så kan opstå. Men jeg mener, vi har andre instrumenter i samfundet til at klare de problemer, og vi mener egentlig ikke, at ATP-ordningen er specielt strikket til at løse det problem, så i den uenighed ligger vores sympati mest hos regeringen.

Det hedder ægtefællepensionsbestemmelser, ægtefælleordning; nu rører man så fra begge sider ved spørgsmålet: Hvad så med samlevende? Det er så populært at sige, at naturligvis skal samlevende også med. Men alle erkender, at det er vanskeligt at finde definitionerne og vanskeligt at få lavet bestemmelserne. Vi oplever jo gang på gang, at det er vanskeligt. Det giver en masse administrativt besvær, og når man kommer ind på noget med kontrol, kommer man ind på et område, som vi egentlig ikke bryder os særlig meget om overhovedet at skulle kontrollere på; det er i det hele taget et vanskeligt gebet.

Det får mig til at stille spørgsmålet: Hvor længe skal det offentlige blive ved med at hoppe og danse rundt for at prøve på at strikke ordninger sammen for mennesker, som på sin vis vil betragtes som en enhed, men på den anden side har en eller anden fjollet idé om, at de altså ikke vil få det papir ordnet, som gør, at de betragtes som en enhed? Vi må da sige, at der i dag er skabt så mange lettelser i forbindelse med det at komme ud af et ægteskab, at jeg simpelt hen ikke kan begribe, hvorfor i alverden der skal være så megen modvilje imod at få lavet et sådant stykke papir. Altså, er det virkelig nødvendigt, at vi skal blive ved med at hoppe og danse for at strikke samleverregler sammen i stedet for at sige: Hvis I vil betragtes som en enhed, så anskaf jer det enkle stykke papir, som hedder en vielsesattest, så er den potte ude!

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag